కథా కౌముది

పుత్రోత్సాహము

జయంతి ప్రకాశశర్మ

పుత్రోత్సాహము తండ్రికి
పుత్రుడు జన్మించినపుడె పుట్టదు, జనులా
పుత్రుని గనుగొని పొగడగ
పుత్రోత్సాహంబు నాడు పొందుర సుమతీ

రఘురామయ్యకి ఆ పద్యం ప్రతిరోజు జ్ఞాపకం వస్తుంది. వచ్చినప్పుడల్లా మనసు కకావికలం అయిపోతుంది. తనకీ జన్మలో ఆ ఉత్సహం వచ్చే అదృష్టం లేదని గట్టిగా నిట్టూర్పు విడుస్తుంటాడు.

ఆ మధ్య వరకు, తాను ఎక్కడ కనబడినా చేతులెత్తి "మాష్టారు నమస్కారం!" అంటూ అభిమానంగా పలకరించే మనుషులు.. ఇప్పుడు మొహం చాటేసుకుని వెళ్ళిపోతున్నారు. కొంతమంది "ఏవిటి మాష్టారు, మీ అబ్బాయి అలా తయారయాడేమిటి!" అంటూ మొహం మీదే అడిగిస్తున్నారు. తన దగ్గర సమాధానం లేకపోవడంతో, తల దించుకోవలసిన పరిస్థితి వచ్చేసింది.

ఆ పరిస్థితికి కారణం తన కొడుకే!

"ఏది ఏమైనా మనకు తప్పదుగా! కన్నందుకు ఈ కష్టాల్ని కూడా అనుభవించాలి! ఆ పోలీసాఫీసరుగారు మీకు బాగా తెలుసుగా, ఓసారి వెళ్లి, ఆయన్ని కలిసి ఈసారికి సహాయం చేయమనండి! వసుదేవుడు వంటి వాడికే తప్పలేదు.. మనమెంతా!!" అంటూ భార్య శారద చెప్పే మాటలు తనకు కొత్తకావు. భార్య కన్నీటితో తడిసిన ఇలాంటి మాటలు

వినడం రఘురామయ్యకి అలవాటై పోయింది. పోతే.. ఇటు వసుదేవుడుగా తన పాత్ర మారటం లేదు, అటు జీవరాసులే మారుతున్నాయి. అందులో సాధుజంతువుల నుంచి క్రూరమృగాల వరకు అన్ని జంతుజాలాలు ఉంటాయి. ఆత్మగౌరవాన్ని చంపుకుని ఆ జంతుజాలం ఎదుట నిలబడి 'సహాయం చేయమని' యాచించడం రఘురామయ్యకి అలవాటైపోయింది. చేతుల్ని లయబద్ధంగా ఆడిస్తూ, పాఠాలు చెప్పే రోజులు పోయి, చేతులు కట్టుకుని వాళ్లు చెప్పే పాఠాలు వినే రోజులు తనకి వచ్చేసాయి. గడిచిన పది రోజులు కొంచెం స్థిమితంగా ఉన్నారేమో.. తిరిగి సమస్య మళ్ళీ ఎదురైయింది.

రెండ్రోజుల్నుంచి కొడుకు ఇంటికి రావడం లేదు!

అలా జరగడం కొత్త కాదు. రోడ్డు మీద అమ్మాయిల్ని అల్లరి చేయటం, బారుల్లో చిత్తుగా తాగి కొట్టుకోవడం, రోడ్డు మీద అడ్డదిడ్డంగా మోటరు సైకిలు నడిపి పోలీసుల చేత దెబ్బలు తినడం... ఒకటేమిటి పుత్రరత్నం చేయని అకృత్యాలు లేవు.

రఘురామయ్య దంపతులకు ఏకైక సంతనమే ఆ పుత్ర రత్నం. ఉన్నదాంట్లో వాడ్ని అపురూపంగానే పెంచారు. పెద్దగా ఆర్థిక పరమైన ఇబ్బందులు లేకపోవడంతో, వాడికి డొనేషన్ కట్టి ఇంజనీరింగ్ చదివించారు. అప్పటికే వాడి నడవడిక అంత బాగా లేకపోయినా, ఒక్కగా ఒక్క కొడుకు కావడంతో 'అవే సర్దుకుంటాయిలే' అని సరిపెట్టుకుంటూ వచ్చారు. ఇంజనీరింగు నాలుగు సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి గాని, డిగ్రీ మాత్రం రాలేదు. చెడు సావాసాలు, వ్యసనాలు మూటకట్టుకుని కాలేజీ నుండి బయట పడేసరికే, చాలా ఎత్తుకు ఎదిగిపోయాడు. ఇంట్లో చిన్న చిన్న దొంగతనాల్నుంచి మొదలై, పేపర్లల్లో నేరాలు ఘోరాల పేజీలో వాడి పేరు చోటు చేసుకునే స్థాయికి వచ్చిసాడు.

ఇలా ఒకట్రెండు రోజులు కొడుకు ఇంటికి రాకపోవడం అలవాటే. కాని వాడు చేసే ఆఘాయిత్యాలు తెలిసేవి. వెంటనే, ఏ పెద్దవాళ్లనో కలిసి, ఆ గండం నుంచి బయటపడే మార్గాల అన్వేషణలో వుండేవారు రఘురామయ్య. 'ఎప్పటికైనా వాడిలో మార్పు వస్తుందని' ఆశగా ఎదురు చూడటం వారిరువురిని అలవాటై పోయింది. వాడి వాలనన పుత్రోత్సాహము కలగటం లేదు సరి కదా, పుత్రుడంటే భయం పట్టుకుంది.

ఈసారి వాడేం చేసాడో తెలియలేదు. కొడుకుని వెతకడానికి కూడా ఎటు వెళ్ళాలో తోచలేదు.

"వాడు ఇంటికి వచ్చి రెండ్రోజులయింది. ఏ అఘాయిత్యం చేసాడో.. ఓసారి.." తెల్లారి లేవకుండానే వినబడ్డ భార్య మాటలతో, ఒక్కుదుటన బయటకి పరిగెత్తి, వాకిట్లో పడున్న పేపరు తీసుకుని, కంగారుగా లోపల పేజీల్లో వార్తలు చూడసాగాడు.

"మద్యం తాగి బైకు నడుపుతున్న యువకులకు తీవ్ర గాయాలు..!"

"ఎటియమ్లో దొంగతనం!"

"రెండు వర్గాల మధ్య పోట్లాట, ఒకరి మృతి!"

ఈ వార్తలతో పాటు మరో వార్త రఘురామయ్యకి కలవరం రేపింది.

ఆ ఊరి శివారు ప్రాంతంలో, ముందు రోజు రాత్రి ఒంటరిగా వెళ్తున్న ఓ అమ్మాయిని నలుగురు అబ్బాయిలు అపహరించి, అతి కిరాతకంగా అత్యాచారం చేసి హత్య చేసారు. ఆ సంఘటన దేశంలో చాలా సంచలనం సృష్టించింది. ఆ హంతకుల్ని ఎన్‌కౌంటర్ చేయాలనే డిమాండ్ల పరంపరంలతో, పేపరంతా అదే వార్త చోటుచేసుకుంది. వెంటనే టివి పెట్టాడు. ఏ చానల్ చూసినా ఆ వార్త కథనాలతోనే హోరెత్తిస్తున్నారు.

భార్యాభర్తలు అత్రుతగా చూస్తున్నారు. ఆ హంతకుల్లో కొడుకు పేరు వినబడుతుందేమో అనే అందోళన వారిలో ఎక్కువైంది. అప్పటికింకా ఆ హంతకులు దొరకలేదు! వారి కోసం రాష్ట్రం అంతటా పోలీసులు జల్లెడ వేసి వెతుకుతున్నారు. వారిని పట్టుకున్నా, కోర్టు వరకు కేసు వస్తుందనే నమ్మకం కనబడలేదు రఘురామయ్యకి.

ఆ ఆలోచన రాగానే.. ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు. ఒక్కసారిగా దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. కచ్చితంగా ఎన్కౌంటర్ చేసేస్తారు. ఎదురుగా భార్య కనబడేసరికి, దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుని 'ఇప్పుడే వస్తానంటూ' బయటకి వచ్చిసాడు రఘురామయ్య.

కాని ఎవరి కాళ్లు పట్టుకోవాలి? ఆ హంతకుల్లో తన కొడుకు ఉంటే.. వాడ్ని రక్షించమని ఎలా అడగ్గలడు?

ఎటు వెళ్లాలో, ఏం చెయ్యాలో తెలియటం లేదు!

టివిలో చూసిన ఆ సంఘటన కళ్ల ముందు మెదిలింది. డమ్మీ వేషాలతో ఆ సంఘటనని ఉదంయం నుంచి అలా చూపెడుతునే ఉన్నారు. ఆ అమ్మాయిని ఎంత హింస పెట్టారో.. తలుచుకుంటేనే, గుండె తరుక్కుపోతుంది. ఆ దారుణకాండలో తన కొడుకు లేకపోతే, వాళ్లని ఎన్కౌంటర్ చెయ్యాలని తాను అందరిలా కోరుకునేవాడు. ఏమిటో 'తనదాకా వస్తే గాని తెలియదని..' అంటారు. తన పరిస్థితి అలాగే వుంది!

తనమీద ఎంత గౌరవం ఉన్న వ్యక్తైనా సరే, ఈ సంఘటనలో తన కొడుకుని రక్షించమని అడిగితే, అతడెం చేయగలడు! అసలు తాను ఎలా అడగ్గలడు? ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న రఘురామయ్యకి ఏం చెయ్యాలో పాలు పోవడం లేదు.

క్రిందటి నెలలో జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది.

సాక్షాత్తు పోలీసాఫీసరు కూతుర్నే రోడ్డు మీద అల్లరి చేస్తూ, దొరికిపోయాడు. వీడితో పాటు మరో నలుగురు. ఆ వార్త బయటకు పొక్కలేదు గాని, వాళ్లని పోలీసు స్టేషన్లో పడిసారు. విషయం తెలియగానే రఘురామయ్యకి దిక్కుతోచక, స్థానిక ఎమ్.యల్.ఎ. ఇంటికి వెళ్లాడు. అతను తన దగ్గర చదువుకున్నవాడే.

"మాష్టారు దగ్గర సదువుకుని, ఇంతవాడ్ని అయ్యాను!" అని అతను అందరి ముందు తన గురించి మాట్లాడుతుంటే, రఘురామయ్యకి ఇబ్బందిగా ఉండేది. హైస్కూల్ స్థాయిలోనే చదువు మానేసి, ఏవో దాందాలు చేసి రాజకీయాల్లో స్థిరపడ్డాడతను. రాజకీయాలలో అందరికి ఉంటున్న పేరే అతనికీ ఉంది. రోజు వార్తల్లో ఉంటాడు. తాను చెప్పిన చదువుల వలననే అతను అలా ఎదిగాడా.. అని రఘురామయ్యకి గిల్టీగా ఉండేది.

"ఏం మాష్టారు.. మల్లా మీ అబ్బాయేం పిడతపని సేసాడా!" అంటూ నవ్వుతూనే పలకరించాడు.

ఆ పలకరింపుకు, అతని చుట్టూ ఉన్న మనుషుల్లో ఒక్కసారి నవ్వులు పులుమున్నాయి.

రఘురామయ్య మౌనంగా తలూపాడు. అవును తానిప్పుడు వసుదేవుడు అవతారంలో ఉన్నాడు. ఏం చేయలేడు!

"మాష్టారు.. నాలాంటాళ్లకి బుద్ధి నేర్పారు గాని, స్వయానా ఆళ్ల అబ్బాయికి సెప్పలేక పోయారు! పెరటిసేట్టు మందుకు పనికి రాదుగా!" అంటూ ఆయన చుట్టూ ఉన్న వాళ్ల వైపు చూసాడు. వాళ్ళందరూ 'అవును కదూ' అన్నట్టు రఘురామయ్య వైపు చూసారు.

తాను అందరికి ఒకేలా పాఠాలు చెప్పేవాడు. అందులో తన కొడుకులాగే, ఈ ఎమ్.యల్.ఏ. లాగా తయారైన వాళ్లూ ఉన్నారు, నీతి నిజాయితలతో పెద్ద ఆఫీసర్లగా పేరు గడించిన వాళ్లూ ఉన్నారు. అయితే.. వాళ్ళని తోసి రాజంటూ, వాళ్లని చెప్పుచేతల్లో పెట్టుకుని, యావత్ ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థని శాసించే రాజ్యానికి, చక్రవర్తులుగా వీరు తయారయ్యారు!

ఆలోచనలతో రఘురామయ్య మాటలు వెతుక్కుంటూ "సార్.. మావాడి స్నేహితులు అమ్మాయిలని అల్లరి పెడుతున్నారని, మా వాడ్ని కూడా వాళ్లతో పాటు పోలీసు స్టేషనులో ఉంచిసారు సార్! వాడి ప్రమేయం ఏం లేదు సార్! ఈ ఒక్కసారికి కొంచెం వాడ్ని గట్టుమీద పడేయ్యండి సార్! మళ్ళీ వాడేం తప్పు చేయకుండా చూస్తాను సార్!" ప్రాదేయపడుతూ అడిగాడు.

"తోటకూరనాడు సెప్పనేదురా కొడకా.. అని కథలు మాకు సెప్పావు, కాని మీ అబ్బాయికి సెప్పనేదా మాష్టారు?" అంటూ వికృతంగా నవ్వాడు ఎమ్.యల్.ఎ.

తానేం మాట్లాడకుండా అలా శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోయాడు.

"సూడండి మాష్టారు! క్రితం సారి రచ్చించినందుకే, పేపరోళ్లు నామీద నానా కూతలు రాసిసారు. మల్లా ఎలచ్చన్లల్లో నిలబడాలి కదా!" ఎం.యల్.ఏ. అన్నాడు.

"మా ఆవిడ బెంగ పెట్టుకొని, మంచం పట్టిసింది సార్. ఒక్కడే అబ్బాయి...!" అంతకంటే మాటలు రావాడం లేదు రఘురామయ్య!

అరగంట వరకు అలా అక్కడే నిలబడిపోయాడు.

చివరికి 'ఇదిగో మాష్టారు.. ఇదే ఆఖరి సారి! మళ్ళీ నా వద్దకు రావద్దు!' అంటూ వార్నింగు ఇచ్చి, పోలీసు స్టేషన్ కి ఫోన్ చేసి, ఆ కేసు నుంచి బయట పడిసాడు.

కాని ఈసారి .. అతని దగ్గరకి వెళ్లిన ప్రయోజనం ఉండదు. ఇంతకీ వాడు ఏంచేశాడో తెలియదు. ఆలోచిస్తూ, రఘురామయ్య నేరుగా పోలీసు స్టేషనుకి వెళ్లాడు. బయటంతా టివివాళ్లతో హడవిడిగా ఉంది. క్రితం రోజు జరిగిన అమ్మాయి అత్యాచారం, హత్య కేసులో నేరస్థుల్ని పట్టుకున్నారుట, ఆ విషయం చెప్పడానికి పత్రికా ప్రతినిధులు సమావేశం ఉందిట. అదే ఆ హడవిడి. ఆ జనంలో ఓ పక్కన నిలబడ్డాడు రఘురామయ్య. ఆ నేరస్థుల్ని వెనక నించో పెట్టి, కమీషనర్ గారు కాస్సేపు కేసు వివరాలు మాట్లాడారు. ఆ నలుగురు మోహాలు మాస్కుతో కప్పబడి ఉన్నాయి. రఘురామయ్య వాళ్ళందరిని పరీక్షించి చూసాడు. గుండె ఒక్కసారి ఆగి, కొట్టుకోవడం జరిగింది. ఆ నలుగురిలో తన కొడుకు లేడు. గుండె నిండా ఊపిరి పీల్చుకుని, అక్కడ్నుంచి బయటపడ్డాడు రఘురామయ్య. ఆ క్షణమే సెల్ఫోన్ మ్రోగింది. అత్రుతగా ఆన్ చేసాడు.

"సార్.. అదిత్య మీ అబ్బాయేనా?"

"అవును...!"

"మీ అబ్బాయికి యాక్సిడెంట్ అయింది. సీరియస్‌గా ఉంది, మీరు అర్జంటుగా మా ఆసుపత్రికి రండి!" అంటూ అడ్రసు చెప్పి ఫోన్ పెట్టిసాడు అవతల వ్యక్తి.

రఘురామయ్య ఒక్కసారిగా షాక్ గురయ్యాడు. గబగబా అక్కడుంచి ఆటోలో అసుపత్రికి బయలుదేరాడు.

"రాత్రి మోటరు సైకిలు యాక్సిడెంట్ జరిగి, ఇద్దరికి చాలా పెద్ద దెబ్బలు తగిలాయి. తెల్లారయేవరకు ఎవరు చూసినట్టు లేదు. ఓ గంటముందే పోలీసులు వచ్చి జాయిన్ చేసారు. చాల సీరియస్ గా ఉంది. నో హోప్!" అంటూ అక్కడ డాక్టర్లు ఉన్న విషయం రఘురామయ్యకి చెప్పిసారు.

ఆ మాటలు వింటూనే, రఘురామయ్య అక్కడే కూర్చిలో కూలబడిపోయాడు. దుఃఖం ముంచుకోచింది. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు కొంచెం మంచినీళ్లు ఇచ్చి, ధైర్యం చెపుతున్నారు.

తనంత దురదృష్టవంతుడు ఎవడు ఉండడు! ఉన్న ఒక్క కొడుకు అర్థాంతరంగా ఇలా అయిపోయాడు! పరిపరి విధాల ఆలోచనలతో రఘురామయ్య ఏం చెయ్యాలో తోచటం లేదు. భార్యకి ఈ విషయం చెప్పాలి. ఎలాచెప్పాలి? చెపితే తట్టుకోగలదా? తన మెదడే గడ్డ కట్టుకుపోయింది. వడి వడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ ఐసి రూమ్ దగ్గరికి వెళ్లి, అద్దాల్లోంచి లోనికి చూసాడు. ఆదిత్య తలాంతా కట్టుతో ఉంది. వెంటిలేటర్ అమర్చి ఉంది. అచేతనంగా మంచం మీద పడుకున్న కొడుకుని చూడలేక బయటకొచ్చిసాడు. బయట హాల్లో కుర్చీలో కూర్చున్నాడేగాని, దుఃఖంతో బతుకంతా

అంధకారంగా కనిపించింది. పావుగంట గడిచింది. ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంటికి వెళ్ళి, ముందు తన భార్యకి మెల్లగా విషయం చెప్పాలి. తర్వాత జరగవలసిన కార్యక్రమం గురించి ఆలోచించాలి.

"సార్.. మిమ్మల్ని డాక్టరుగారు పిలుస్తున్నారు!" అంటూ పిలుపు విని, అక్కడే ఉన్న డాక్టర్ రూములోకి వెళ్లాడు. అక్కడ ముగ్గురు డాక్టర్లు కూర్చుని ఉన్నారు.

"సారీ అండి. మా ప్రయత్నాలన్ని మేం చేసాం. ఆయనకి తలమీద బలంగా దెబ్బ తగిలింది. కాని ప్రాణాలను కాపాడలేక పోయాం. హీ ఇజ్ బ్రెయిన్ డెడ్! వెంటిలేటర్ మీద మిగతా ఆర్గాన్స్ ని నడుపుతున్నాం! మీరు ధైర్యం ఉండండి..!" అంటూ ఓ డాక్టరుగారు విషయాలు చెప్పాడు

వాళ్ల మాటలు వింటున్న రఘురామయ్యకి నోటంట మాట రావడం లేదు. సున్యంలోకి చూస్తున్న, రఘురామయ్యకి ఎదురుగా గోడమీద ఉన్న పోస్టరు కనబడింది.

"ఓ నలుగురు ప్రాణాలు నిలబట్టెండి..! మీ ఆప్తులను వారిలో చూసుకొండి!!"

ఒక్కసారిగా తేరుకుని, నిర్ణయం తీసుకోవడంలో రఘురామయ్య ఆలస్యం చేయలేదు.

"డాక్టరుగారు.. ఇప్పుడు మీరూ, నేను చేయడానికి ఏం మిగల్లేదు. మా తలరాత అలా ఉంది. ఏం చేయలేం. అయితే ..!" ఒక్కసారిగా దుఃఖం ఉబికి వచ్చి మాట్లాడ లేకపోయాడు. రెండు నిమిషాలు పోయాక దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుని, తన ఆలోచనని వారికి చెప్పాడు. ఒక్కసారిగా ఆశ్చర్యపోయిన డాక్టర్లు, చేయవలసిన ఫార్మాలిటీస్ ప్రకారం కాగితాలమీద రఘురామయ్య సంతకాలు తీసుకుని.. "మీరు ఇంటికి వెళ్లండి మాష్టారు. మిగతా పనులన్నీ జరగడానికి టైము పడుతుంది! అవి అవగానే మా అంబులెన్స్ లోనే బాడిని మీ ఇంటికి పంపుతాం!" అంటూ ఆసుపత్రి కారులో రఘురామయ్యని ఇంటికి పంపిసారు.

ఇంటికి వెళ్ళి, భార్యకి మెల్లగా అసలు విషయం చెప్పాడు. ఉప్పెనలా వచ్చే ఆమె దుఃఖన్ని ఓదార్చడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. అప్పటికి విషయం తెలిసిన, చుట్టు పక్కల వాళ్ళు అక్కడకి చేరి, రఘురామయ్యకి సానుభూతి తెలుపుతున్నారు.

అంతలో.. టివి కెమెరాలు పట్టుకుని విలేఖర్లు ఇంట్లోకి వచ్చారు. ఒక్కసారిగా ఆ ఇల్లు జనంతో నిండిపోయింది. అందరు రఘురామయ్య చూట్టూ చేరారు. ఆ జనంలోంచి ఒకామె రఘురామయ్య కాళ్లమీద పడి.."మీరు పుట్టెడు దుఃఖంలో ఉండి కూడా, నా భర్త ప్రాణాలు కాపాడారు. మీకు ఏఁవిచ్చి ఋణం తీర్చుకోగలం చెప్పండి! మీ అబ్బాయి మా ఇంటికి వెలుగును ప్రసాదించాడు!" అని అంటూంటే, రఘురామయ్యకి వాళ్లందరు అక్కడికి ఎందుకొచ్చారో అర్థమయింది!

"విధివశాత్తు ఎదిగొచ్చిన కొడుకుని కోల్పోయిన రఘురామయ్య గారు , కొడుకు అవయవాల్ని దానం చేసి, ఈ రోజు నలుగురికి తిరిగి జీవితాలను ప్రసాదించారు. ఇదో అపూర్వమైన విషయమని, పలువురు రఘురామయ్యగారి నిర్ణయాన్ని మనసారా అభినందిస్తూన్నారు. మరణించిన తర్వాత కూడా ఓ నలుగురికి ప్రాణదానం చేసి అదిత్య చరితార్థుడు అయ్యాడు. అలాంటి కొడుకుని కన్న తల్లితండ్రులను మనం కలవబోతున్నాం.." అంటూ టివి యాంకర్లు కెమెరాల ముందు మాట్లాడుతున్నారు.

ఆ మాటలు వింటున్న రఘురామయ్యకి పుత్రోత్సాహం పద్యం గుర్తుకు వచ్చింది. ఇప్పుడు అతనికి దుఃఖం రాలేదు.... ఉబికి వచ్చిన కన్నీరు ఆనందబాష్పాలై ఉరకలేస్తూ పెదవులపై మీదకు వొరిగాయి!!

★★★★★★ ★★★★★

Click here to share your comments